

Patricia Lidia

Dialog cu sufletul

Patricia Lidia

DIALOG

CU SUFLETUL

Tehnoredactare:

Patricia Lidia

Grafica:

Randolphlee McIVAR

Gil MAROSI

Coperta:

Dan SÎRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CEVEI, PATRICIA LIDIA

Dialog cu sufletul : teatru absurd / Patricia Lidia. -

Drobeta-Turnu Severin : Editura 3D, 2007

ISBN 978-973-88366-3-1

821.135.1-2

Ilustrație copertă:

Dorina COSTRAȘ

Tipărit în Germania/Printed in Germany

Cuvânt înainte

Patricia Lidia este un nume nou în literatura autohtonă, însă acest fapt nu o încorsetează neapărat în categoria autorilor marginalizați, ci, mai degrabă, o transpun în tagma creatorilor de literatură structuralistă.

Tânăra autoare este originară din Oradea și a cochetat cu litera generatoare de cuvânt încă de pe băncile liceului. Preocupată mai degrabă de formalizare, într-o oarecare măsură chiar și acolo unde păstrează încă vechile principii, stilistica operei sale acaparează cu îndrăzneală (și cu succes) bazele creației dramatice – chiar dacă aceasta se ascunde după tematica absurdului.

Limbajul utilizat în prezentele pagini este înțeles ca orice idiom, ca totalitate, ca ansamblu al deprinderilor verbale și nu generează norme, încadrându-se în principiu. Astfel că, dacă vom corela structura (funcțională) a limbajului cu ideatica întregii opere, vom obține un mesaj profund, limpede, care nu se pierde printre umbrele sensului abstract și care îl obligă pe cititor să accepte suma adevărilor fiecărui act în parte, ba mai mult decât atât, să alunece pe panta nostalgicului, dincolo de cruda realitate a ireversibilității sub auspiciile căreia încercăm să ne ascundem stigmatul de muritori.

Patricia Lidia Cevei și-a transpus poematica într-o regie a dramaticului absurd printr-un ingenios „dialog cu sufletul” – suflet care poate fi perceput atât ca noțiune *sine qua non*, cât și ca o reverberație a materializării realității în care și-a descoperit maturizarea, poate înainte de vreme, referindu-se la cotidianul în care fascinația înconjurătorului n-o lasă indiferentă, atâta timp cât conștientizează că fiecare crâmpiei de natură își are sorgintea aproape de divin – divinitate pe

care o percepe ca tot unitar și îi atribuie uneori numele de *poezie*, alteori numele de *suflet*.

Și, ca totul să fie și mai palpabil, textul este îmbunătățit și cu specificații regizorale de efect, fapt ce-i conferă o mai mare valoare de spectacol – spectacol pe care, la urma urme, îl jucăm cu toții.

Fie ca acest sâmbure de adevăr generat de „dialogul cu sufletul” să ducă mai departe sensibilitatea autoarei, iar lumina să-și reverse razele asupra reușitei acestei cărți!

Dan SÎRBU

În loc de autobiografie

Dorință

Acum aş vrea să vină
toate primăverile și toate toamnele
să îmi cânte-n fereastră
noapte de noapte
luminile,
ca-n prima zi mireasă,
forme-i pline de voluptate
mi le-a dăruit toate
mie, păgâna,
pe nerăsuflăte.

Seară de seară
sunetele culorilor
îmi bat în fereastră
cu nemărginirea pașilor
dumnezeirii.

Farmecelor altor timpuri
cântă psalmul
clipelor virgine.

Dedicație sufletului

Acest poem ți-l dedic ție,
scump suflet,
căci știu că niciodată nu-l vei auzi;
dar îl scriu cu speranța
că nu e cel mai bun,
dar nici cel mai prost,
că pentru el tu
nu îmi vei mulțumi.

Ești personaj de poezie,
a mia și a suta oară,
dar acum nu mai veghezi iubire,
nu mai sfătuiești inimi
de copile îndrăgostite
și nici tineri visători,
ci te învălui în lumini amețitoare,
joc de soare și lună,
ce te frământă și te tulbură
în fiecare seară
sub clar de afințit.

De când stai acolo?
Nu mai trimite dureri sufletești
să îmi amintești
că ești.
Știu asta,
dar mă ascund de tine.

Vreau să decid rațional,

să gândesc,
să judec,
să cercetez,
să cred.

Apropo, îți aduci aminte
când, sătul de atâta desfătare,
mi-ai furat feregea
și ai strigat după mine:

„Nu mai împușca fluturi beți!”?

Iartă-mă, muză...

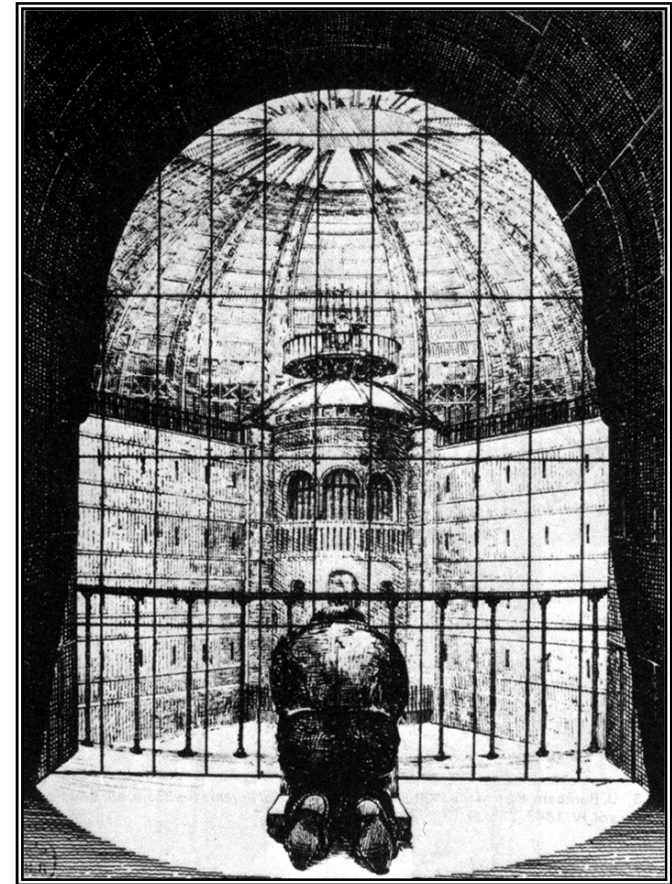
Dear Clarice...

Ai plecat, muza mea mumificată,
și te-ai ascuns după o aripă
de înger sinucigaș.
Te-am privit în urmă cu ochi pietrificați
de prea multă singurătate
cum te jucai printre unghii de flăcări
cu alte inimi pierdute
de pseudoprofeți îndrăgostiți.

Nu îmi reproșa, micuța mea;
am fugit singură
printre nori și te-am lăsat
risipită pe perna pură,
printre fulgi de nea zeificați
și raze de lună adulterine.
Și-ai evadat din oglinda rătăcită
a sufletului pustiit de sori triști
că și-au pierdut muza,
rănită într-un ac de cactus diform.
M-ai părăsit printre filele virgine
ale literelor trădătoare,
pradă cadavrelor nenăscute încă.

Mă ierți?

Am ajuns jurnalist al propriului suflet ce-mi poartă
mâinile frenetic peste clipe.

I

(Fum, frig. Clarice, îmbrăcată doar într-o rochie de noapte albă cu flori, se plimbă cu mișcări bruște printre cele câteva piese de mobilier, rupte. În mijlocul camerei, un covor rupt. Pe tavan, o lumină mică, albastră, tremurândă.)

- Ce ai văzut, Clarice?
- Cine e Clarice?
- Eu... Tu... Noi...
- Eu e altul... Eu e alta...
- Și ce ai văzut, Clarice?
- Miei... țipau...
- Și ce ai auzit, Clarice?
- Balena albă, fantoma vie, cu 100 harpoane omenеști în spate... și totuși înoată... și totuși înoată...
- Despre ce vorbești, Clarice?
- Despre mine...
- ?!?
- Despre tine...
- ?!?

(Clarice se așează pe covor, stând cu genunchii strânși în brațe. Oștează din când în când. Liniște continuă câteva momente.)

- Despre mine... Doar despre mine... De când o urmăresc...
- Pe cine, Clarice?
- Pe mine...
- Cine e acest mine, Clarice?
- Azi m-am cercetat, Suflete! Și am urât ce am văzut!
- Și ce ai văzut, Clarice?

(Clarice își proptește bărbia de genunchi, oștează. Se ridică brusc, ridică mâinile spre lumină și strigă.)

- ... timpul cum trecea... Am văzut cu ochii mei... Am auzit cu urechile mele...

(Oftat. Aleargă până în capătul stâng al încăperii.)

- Ce ai auzit, Clarice?
- (Aleargă în celălalt capăt al camerei.)*
- ... cum se schimbă anotimpurile...
- (Revine în centrul camerei.)*
- Unde ai văzut tu asta, Clarice?
- (Se așează întinsă pe covor. Oștează și vorbește nostalgic.)*
- În mine... în tine... în noi...
- Nu există un noi, Clarice!
- Și am urcat muntele... și ce bine era...
- Care munte, copilă?
- Și ce bine era... I-am cerut să mă ducă înapoi spre Dumnezeu... și și-a ridicat vârful și l-am văzut...
- Pe cine ai văzut, Clarice?
- Pe poet... cu condeiul în mână o zugrăvea pentru eternitate...
- Pe cine, suferință?
- Pe ea, poezia... Pe ea, izvorul... Pe ea, viața...
- Pe tine, Clarice!
- Nu! Eu e alta! Eu e ceasul din urmă... Eu e cine vrei tu...
- Vreau să plec, Clarice!
- Lasă-mi cheia, dacă te duci... Să pot mereu deschide lacătul rugini... Absolve-mă de păcat... Dar lasă-mi cheia...
- Niciodată, mă auzi, Clarice? Niciodată!
- (Clarice dispăre din cadru. Se aude încet pe fundal.)*
- Eu ești tu... Și tu sunt eu...
- Copilăria... copilăria... copilă... copi... c...

II

(Același cadru. Lumina a dispărut. Pe fundal se vede proiectată o siluetă – sufletul. Liniște.)

- Încă o zi, Clarice... o nouă zi...
- Nu, Suflete! Aceeași zi, sub o altă mască! Vreau să fiu un înger, Suflete... Vreau să brăzdez cerul în neliniștea mea...
- Ce spui tu acolo, copilă?
- Zbuciumul mării... Auzi cum plânge muntele, în singurătatea sa? Îmi vorbește, Suflete!
- Și ce îți spune, Clarice?
- Îmi spune povestea sa... Iubirea lunii și a soarelui... luna cum răsare, soarele cum apune...
- Și ce mai auzi, Clarice?
- Aud vocea copilăriei cum mă cheamă...
- Ce vezi, Clarice?
- Văd cum trec anii peste tine, Suflete!
- Ce vrei să spui, neclaro?
- Văd cum pe zi ce trece ești tot mai monoton, mai bonom, mai așezat!
- Ce spui tu, Clarice?
- Am fost Acolo, Suflete!
- Unde, Clarice?
- În Amurg... și te-am văzut, Suflete! Te-am văzut...
- ??!
- Erai încătușat, Suflete! Aripile-ți erau arse și cătușe ruginite aveai la încheieturi!
- ??!
- Și ce trist erai, Suflete... ce trist erai...
- De ce eram trist, Clarice?

- Atâta liniște, atâta pace... iar tu, ultimul basm, numai cu vise mă răsfățai... Și-am vrut...

(Liniștea e întreruptă de sunetul molcom al unei vioare.)

- Ce ai vrut, Clarice?
- Am vrut să împart iubirea cu luna...
- ??!
- Și-am vrut să zbor! Am vrut să cunosc lumea în zbor, liberă ca pasărea cerului...
- Și ai zburat, Clarice?
- Degeaba vocație (aproape șoptit, suspinând) dacă am uitat cum să zburăm...

- ??!

(Liniște din nou.)

- "Vino la mine" mi-a spus!
- Cine, Clarice?
- "De unde știi că nu ne vom întâlni tocmai... când trecem dincolo, oriunde ar fi aceasta?"
- Cine, Clarice?
- Pentru o clipa mi-a dat totul... mi-a dat ogoare și lacuri adormite, luna oglindindu-se în ele și am inspirat cu nesaț mirosul de fân proaspăt cosit.
- Cine, Clarice?
- Dumnezeu, Suflete! Dumnezeu... O, Suflete... **De ce ai uitat?**

„Cât îmi plăcea s-ating cu palmele
urma pașilor tăi
alergând grăbiți peste ape...

Cât îmi plăcea să adulmec noaptea
urma gândului tău
întipărit în aer...

*Și îmi plăcea, la despărțire,
să caut printre raze de lună
urma zâmbetului tău.*

*Și doar în urma ta am găsit,
printre paiete și soare,
cuvinte suflate de vânt.*

De ce ai uitat?"

- Ce regreti, Clarice?

- Regret că nu cânti, Suflete!

(Din nou, câteva momente, acorduri de vioară.)

III

(Sală rece, întunecată, goală. Pe tavan, o lumină mică, albăstruie, tremurândă. Pe jos, un covor rupt. Clarice stă întinsă pe covor, cu ochii ațintiți spre tavan.)

- O nouă zi, aceiași noi...
- De ce ești tristă, Clarice?
- Te duci, Suflete... te duci...
- Ce vorbești, Clarice?
- ... se joacă cu bisturiul prin sufletu-mi desfigurat...
- Fii mai explicită, Clarice!
- Plouă a timp... Plouă cu vise ce îmi înlănțuie trupul...
- ?!?
- Criminal în serie... asta este...
- Cine, Clarice?
- Timpul, Suflete! Timpul...
- ?!?
- ... mă pradă și mă lasă pustie între chiuvete și fiole... se învâрте fără rușine pe dinaintea ochilor mei galbeni și nu mai pare un vagabond; are idealuri de domn, cu gânduri perfide și ucigașe...
- ?!?
- ... și mor sub greutatea secundelor...
- De ce, Clarice?
- Nu-l auzi, Suflete? Nu-l auzi cum ne râde în față?
- Pe cine, Clarice?
- Ascultă, Suflete! Ascultă-l în taină... Ascultă-l...
- ?!?
- Tic tac, tic tac... Ca într-o obsesie constantă de violet... Tic tac, tic tac...

- Este doar ceasul, Clarice...
- Ceasul măsoară clipa, Suflete! Dar cine măsoară eternitatea?

- ?!?

- Cine te măsoară pe tine, Suflete?

- ?!?

(Lumina se mișcă impacientată pe tavan.)

- S-a tulburat apa într-un pahar cu apă... a fost furtună...

(Zgomot. Muzică de luptă.)

- ?!?

- Mă întreb cum se evaluează în dolari sufletul unui om...

- Ce vorbești acolo, Clarice?

- Am văzut știrile în reluare... Sau oare era în avans?

- ?!?

(Liniște din nou.)

- ... un mesaj din sticlă despre dragoste și alți pitici...

- Definește dragostea, Clarice!

- Dragostea e... e... Mai dă-mi o clipă, Suflete!

- Pentru mine, Clarice, o clipă e o eternitate...

- Atunci dă-mi eternitatea, Suflete!

- ...

- Dragostea este... E acea regină cu două fețe care te trădează...

- Dar ce este dragostea, Clarice?

- Dragostea face din om demon... și din demon, răzvrătit...

- Și totuși...

- Dragostea e o pulbere de stele...

- ?!?

- Dragostea e o supernovă, gata să explodeze oricând...

- ?!?

- Dragostea e un copil cu părul bălai...

- ?!?

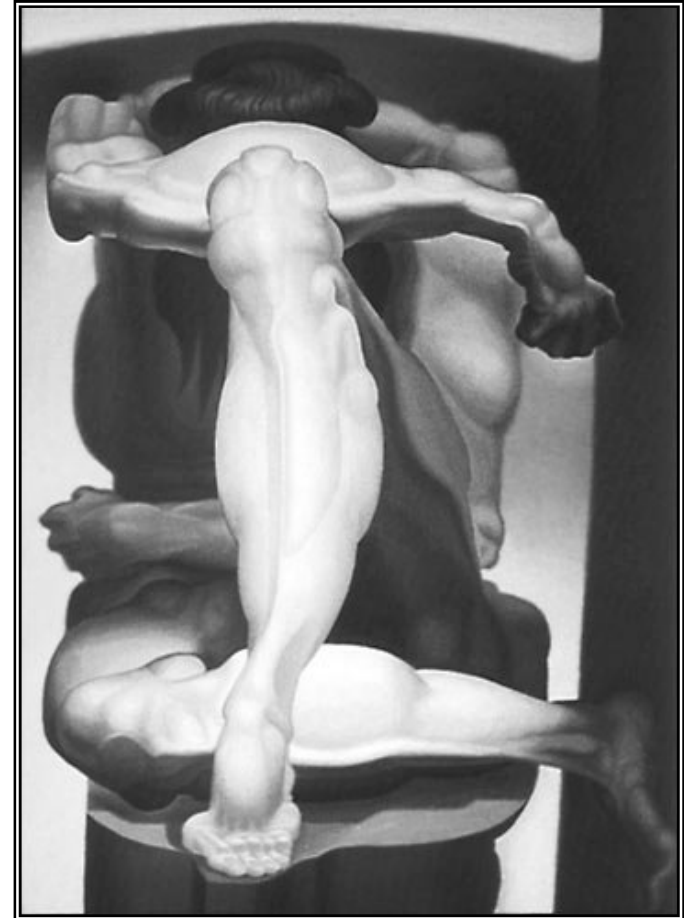
- Dragostea e frunza purtată de vânt...

- ?!?

- Dragostea ești tu, sunt eu, suntem noi... Dragostea sunteți voi, sunt ele, sunt ei... Dragostea e pământul, e luna, sunt stelele... Dragostea e... Dragostea e...

- Dragostea e...

- Dragostea e...

IV

(Cameră întunecată. Pe peretele din dreapta, aceeași lumină mică, albăstrui, tremurândă. În mijlocul camerei, un leagăn simplu (o bucată de lemn susținută de funii groase). Clarice stă pe leagăn, cu ochii ațintiți înainte, legănându-se din când în când.)

- Și a trecut timpul, Suflete! S-a dus...
 - Încotro s-a dus, Clarice?
 - A plecat... și a luat cu el toate visele mele...
 - Încotro a plecat, Clarice?
 - ... nu avem decât prezentul, Suflete!
 - Dar avem și un trecut, Clarice!
 - Ieri e prea departe, Suflete, iar mâine... of... iar mâine...
 - Ce e mâine, Clarice?
 - ... mâine ești mai trist cu o zi...
 - De ce să fiu trist, Clarice?
 - A plecat spre alți noi... călătorește mereu spre noi...
- Ești trist, suflete...
- De ce să fiu trist, Clarice?
 - Auzi cum timpul trece, dar tu rămâi mereu... Vezi cum apele curg, dar tu tot aici ești...
- (Lumina se așează în fața leagănului, la picioarele lui Clarice. Clarice se uită fix în lumină.)*
- !?
 - Dar tu nemori cu-ntreg pământul...
 - Cine ești tu, Clarice?
- (Se ridică brusc și fuge în spatele unei draperii.)*
- ... eu sunt trecutul și viitorul... eu sunt clipa ce trece... sunt sunetul apei ce susură...

- ...
 - ... sunt eternitatea geloasă pe clipa de acum...
 - ...
 - Oare a câta oară am murit azi, Suflete?
 - Dar încă trăiești, Clarice!
 - Respir, zâmbesc, dansez... și totuși am murit...
- (Liniște. Marș funebru câteva momente, după care revine Clarice pe leagăn. Evită să se uite în lumină.)*
- !?
 - ... zi de zi, o parte din noi moare...
 - !?
 - ... cu fiecare dezamăgire, murim puțin câte puțin...
 - !?
 - Moartea nu e decât o schimbare veșnică...
 - Mă înspăimânți, Clarice!
 - Știi, Suflete, pietrele nu sunt oarbe!
 - !?
 - ... și ele iubesc... și ele duc dorul...
 - !?
 - Și eu duc dorul...
 - Cui duci tu dorul, Clarice?
 - Îmi este dor de seara care vine... mi-e dor de ploaia care tocmai începe... îmi este dor...
 - Dor...
 - Îmi e dor de clipele ce fug, de apa care curge, de sunetul ce tocmai s-a oprit...
 - !?
 - Îmi e dor de culoarea care mi-a trecut prin fața ochilor... de floarea care ieri s-a ofilit... de frunza ce sub picior am călcat-o apăsător...
 - !?
- (Se mișcă încet prin cameră, ca și cum s-ar furișa.)*

- ... îmi e dor de umbra pasului meu pe iarbă... de raza ce lumina fereastra întredeschisă... de luna ce mă veghea...

- ?!?

(Se mișcă în pași de dans, cu mâinile larg desfăcute și vorbește pe un ton ridicat.)

- ... mi-e dor de cuvântul ce nu a fost spus... de poezia ce nu a fost scrisă... de litera ce nu s-a inventat încă... mi-e dor de atotștiutorul simț...

- ?!?

- ... mi-e dor să pot dansa samba pe ritm de vals... să pot cânta fără note...

- Dar se poate, Clarice!

- Of, Suflete, naivul meu Suflet! Copil ești și totuși...

- ?!?

- Tu spui că viața e dulce, eu spun că dacă vrei să dobândești puterea de a suporta viața, trebuie oricând să fii gata să accepți moartea.

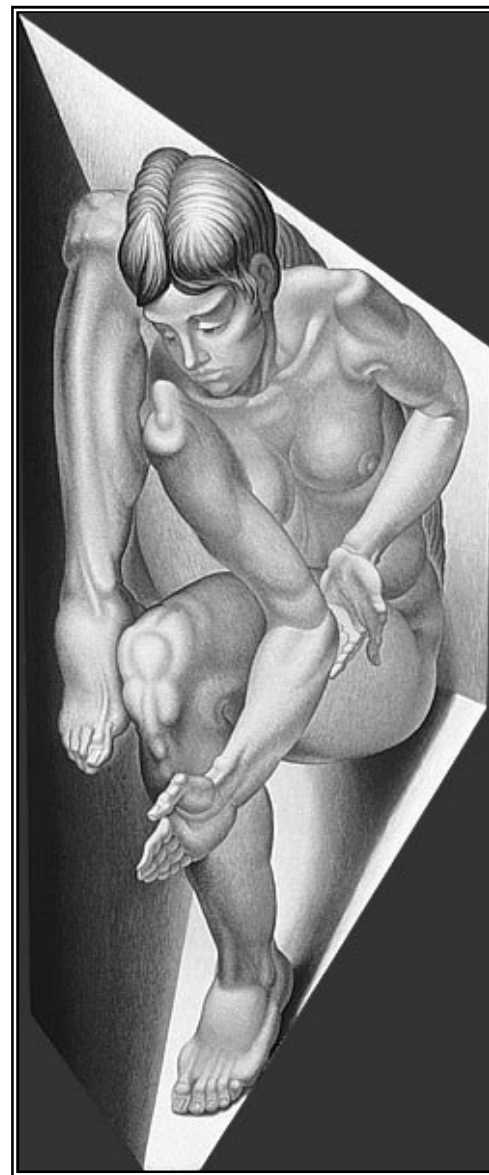
- ?!?

(Liniște câteva momente.)

- Tu spui că timpul trece, eu spun că încă un rid ți-a apărut pe chipul de copil... îmbătrânire prematură a luciului apei...

- ?!?

- Of, Suflete, cât ești de trecător...

V

(Întuneric. Marș funebru câteva momente. Liniște de mormânt. Se face brusc lumină. Clarice stă culcată pe covor, cu genunchii strânși în brațe. Oftează din când în când.)

- Azi vorbește tu, Suflete! Căci eu nu mai exist!
 - Clarice, scumpă Clarice, tu vei exista mereu!
 - Suflete, azi eu mă prozodiez...
 - Clarice, copilă Clarice, tu ești poezia nerezitată încă...
 - Of, Suflete... de-aș fi eu poezia... căci am văzut-o, Suflete!

- Pe cine ai văzut, Clarice?
 - ... pe ea, poezia... și era atât de frumoasă...
 - Unde ai văzut-o tu, Clarice?

(Se întinde pe covor, parcă îmbrățișând întreaga lume.)

- ... la marginea Raiului, Suflete!... și era atât de frumoasă... flori de iasomie avea în părul-i bălai... și era atât de frumoasă...

- !?
 - ... pictorul orb o așeza pe o pânză de eternitate... și era așa de frumoasă... Of, Suflete, dacă ai fi văzut-o...

- Și cum arăta ea, Clarice?
 - ... ochii albaștri ca seninul cerului... părul bălai, ca lumina soarelui... pielea-i gingașă, ca floarea de cireș...
 - ... nu era poezia, Clarice! Erai tu, reflectată în luciul apei!

- Of, Suflete... cu toții suntem o poezie nescrisă încă... un vers ce se așteaptă recitat...

VI

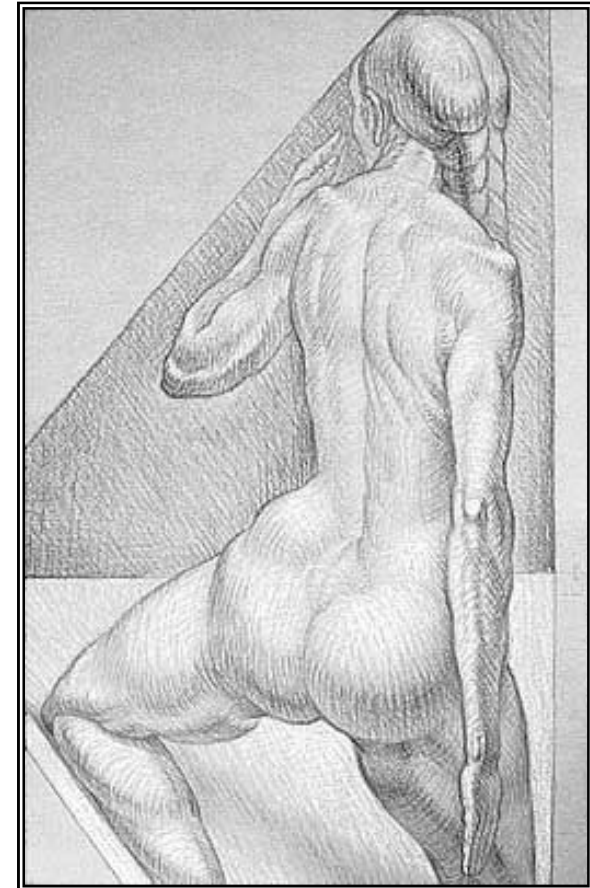
(Același cadru anterior. Lumină semiconfuză. Liniște deplină. Pe fundal se vede proiectată o siluetă ce stă la o masă, cu un obiect de scris în mână. Are în față câteva cărți. Clarice stă în picioare cu fața spre siluetă, mișcând descumpănitor din cap. În centrul camerei, o cârpă murdară și decolorată.)

- Te-am recunoscut, Suflete!
 - Cum adică, Clarice?
 - Perfidul meu, Suflet, te-am recunoscut!
 - ???
 - Ești ticălosul care, deși m-a văzut alergând spre lift, a închis ușile, afișând o grimasă!
 - ???
 - Ești bătrânica simpatică ce, în graba mare spre sala de bingo, mă împingi pe scări, de îmi rup piciorul!
 - ???
 - Ești psihiatrul ce măcar se preface că mă ascultă și mă înțelege!
 - Clarice, încetează!
 - Ești virgula dinaintea conjuncției "dar"; ești punctele de suspensie din momente de melancolie... ești punctul de la finalul răbdării mele...
 - Clarice, ce e cu tine?
 - M-am hipertrofiat, Suflete! și plânge timpul...
- (Gălăgie foarte mare. Plin de lumini peste tot. Luminile se agita, se mișcă, apar și dispar.)*
- Ce vacarm, Clarice!
 - Țip eu, țiți tu, țiți celălalt. Zgomotele se adună.
 - Crezi că e o jelanie absolută.
 - Cam câte suflete crezi că mișună pe aici, Suflete?

- Dumnezeu știe, Clarice! Multe...
 - O sută?
 - Mai multe...
 - O mie?
 - Mai multe...
 - Cam cât a numărat toată viața?
 - Mai multe...
 - Cam cât a numărat toată moartea?
 - Poate, că moartea e extrem de lungă...
 - Of, Suflete, că moarte lungă mai avem, de putem număra o mare de suflete!
- (Întuneric câteva clipe. Apare lumina Sufletului și Clarice.)*
- Clarice, oare și alte suflete visează?
 - Visează, Suflete, cum să nu viseze?
 - Și la ce visează, Clarice?
 - Visează la sufletul sufletului. Tu ce crezi, sufletul nu are și el suflet?
 - ... și despre ce vorbește acest suflet?
- (Clarice deschide larg brațele și începe să se învârtă prin camera... tot mai frenetic...)*
- El nu vorbește, Suflete! El dă interviuri tăcute... vorbește despre **Reîncarnare...**

*„La moartea noastră, poate, sufletul migrează:
într-o furnică, poate;
într-un copac anume.
În vremea asta, trupul, printre viermi și sârme,
Încet ne putrezește, se preface-n iarbă,
în anonimul sânge,
în scheletul vieții,
ispășind păcatul,
uitate-ne trădări.”*

- ...
- Începe să se facă târziu în mine.
- ??
- Uite, s-a făcut întuneric în mâna dreaptă (*ridică mâna dreaptă spre cer, urmărind-o cu privirea*) și în lacul cu nuferi din spatele casei. Totuși, nu mi-e așa de somn... (*în timp ce vorbește, se așează pe carpetă, întinzându-se pe o parte, cu capul susținut în palmă, iar cu cealaltă mână jucându-se pe covor.*)
- Nu contează, trebuie să dormi...
- De ce trebuie să doarmă toți oamenii la sfârșitul vieții, Suflete?
- Hai, pune capul jos...
(*Clarice se întinde pe covor, pe spate, urmărind parcă reflexiile luminii Sufletului.*)

VII

(Același cadru anterior. Clarice vine încet din spatele unei draperii.)

- Suflete... naivul meu Suflet, trezește-te!
- Scumpă Clarice, de când așteptam acest îndemn...
- Suflete, deschide ochii... uite cum destinul ne-a îngustat orizonturile... (*deschide larg brațele, arătând necuprinsul universului.*)
- O, scumpă Clarice, nu există destin... deciziile noastre ne închid orizonturile...
- Suflete, dar ne permitem noi acest lux?
- De a lua decizii care închid orizonturile...
- Cred că problema e dacă ne permitem să luăm decizii proprii... uite, Suflete, această pasăre... crezi că ea știe că urmează să fie vânată?
- Dar crezi că e decizia ei să fie vânată, Clarice?
- Da, Suflete, e decizia ei, căci ea își alege drumul...
- Și crezi că omul alege să sufere?
- Alege... căci altfel nu ar suferi... Dacă am putea avea doar propriul univers... nu ar fi nevoie de decizii... altfel suntem încorsetați...

(Clarice se așează pe carpetă, în poziția de lotus.)

- Ce frumos sună, Clarice... propriul univers... asta ar însemna să fim propriii Dumnezei... neînțeleasă convertire la creștinism...
- Îmi permit să întreb: Dumnezeu sau... (*făcându-și cruce speriată, spune aproape șoptit*) opusul lui?
- Dumnezeu... pentru că și opusul lui este tot un fel de Dumnezeu... un Dumnezeu malefic, ce a creat răul...

- Uneori mă întreb dacă ceea ce a creat Dumnezeu, adică omul, nu e mai rău decât ceea ce ar fi creat Satan?
- Dar oare nu în fiecare om zac un Dumnezeu și un diavol?
- Cred că mai mult un diavol, Suflete... în prea mulți... (*suspină*)
- Sau poate doar în proporție mai mare, Clarice?
- Dezamăgită fiind de prea mulți... cred că proporția e de 99.99%.
- Ce face dezamăgirea din om... îl determină să își piardă încrederea în ce e mai frumos... puritatea umană...
- Ba nu... în asta cred... la nesfârșit... încă mai cred că oameni există... și îi caut... (*suspină*)
- Vânzătoare de iluzii, scumpă Clarice...
- Spunea cineva că iluziile au solzi... sunt niște reptile cu sânge rece, care ne fac mereu să ne pierdem speranța, care ne rănesc de multe ori...
- O, scumpă Clarice, tot iluzia ne ajută să privim trecerea cu speranță... iluzia zilei de mâine... iluzia tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte...
- Suflete, naivul meu Suflet... (*se ridică și începe să se plimbe tacticos prin cameră*) iluziile pot fi balsam și otravă, cer și pământ, apă și foc. Cine mai știe? **Retoric** mă întreb...

*Și oare totu-n viață
rezumi la-un simplu „dacă”
și pui pe-același taler,
sub semn că e necaz?!?*

*Te plângi la toată lumea
și spui că nu îți pasă,*

că pentru tine totul
demult s-a terminat?!?

Nu recunoști când urli
că inima îți țipă,
că nu ai sânge-n vene,
ci doar un vechi păcat?!?

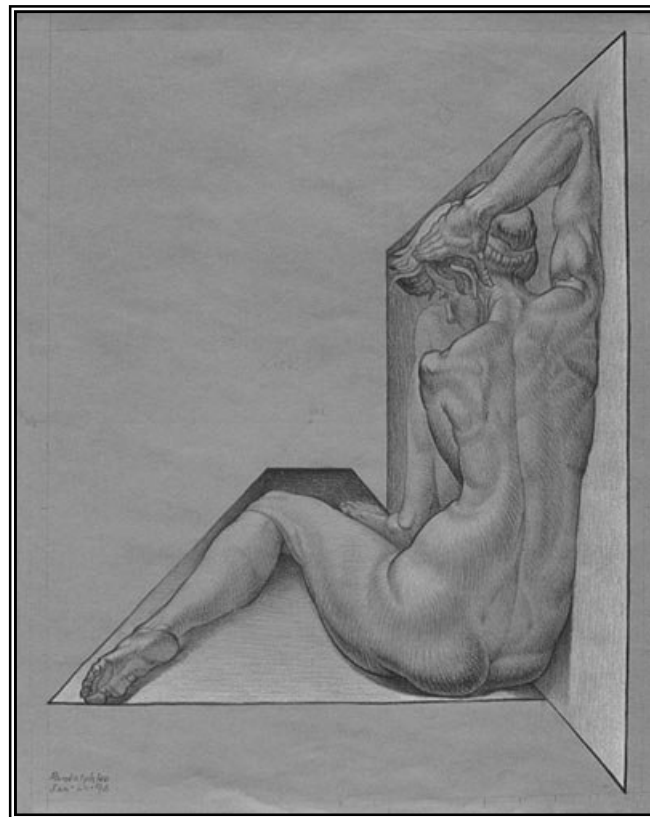
Și te gândești adesea
că totu-i fără sens,
că viața noastră toată
e-o gaură-n Imens?!?

- Clarice, scumpă Clarice... Oricum ar fi, balsam sau otravă, ne petrece spre țărmul vieții, cu iluzia că țărâmul ce ni se va deschide va împlini neîmplinirile...

- Lasă, Suflete... (*suspină*) mă voi preface că mă închin pământului... (*îngenunchează, ca și cum ar săruta pământul, apoi se ridică brusc*) și am să visez... (*î închide ochii și desface brațele*) și am să cred... (*strânge brațele la piept, ca și cum ar îmbrățișa ceva*) și am să închid ochii... (*î închide ochii*) am să mă las pradă iluziilor... (*deschide ochii și suspină*)

- Clarice, scumpă Clarice, nălucirile astea știute ne ajută să vedem pe fața noastră primul rid, și în părul nostru, primul fir alb, și alături de noi, primul nepot...

- Suflete, naivul meu Suflet, lasă-mă să cred că realitatea e tot o iluzie... o iluzie ce zi de zi ni se desfășoară în fața ochilor...

VIII

(Același cadru anterior. Clarice e în mijlocul camerei, așezată într-un fotoliu. Lângă ea, o masă, pe care e o vază cu un trandafir uscat.)

- Clarice, scumpă culoare... încă o zi, încă un soare...
- O, sufletul meu drag, ce poetic ești... taci și suspină... taci și suspină...
- O, dragă Clarice, mereu plângi în tăcere...
- Plâng, căci și sufletul meu plânge... plâng, căci cuvintele se scurg precum apele Dunării în aval...
- De ce ești tristă, scumpă pasăre?
- Ce e tristețea, Suflete?
- ... Ce e, scumpă pasăre?
- O culoare ce a pălit în fața luminii soarelui...
- ...
- O iubire rănită... o nostalgie după clipele liniștite...
- ?!?
- Un eu neînțeles...
- O, scump soare...
- Sunt eu, pasăre călătoare, cu aripi frânte de dor...
- ?!?
- Sunt eu, refugiu în singurătate... eu, fărâma de nisip dusă de vânt... nisip și cenușă...
- Clarice, scumpă Clarice, deschide ochii și te uită...
- Mă uit, suflete, mă uit...
- Și ce vezi, scumpă Clarice?
- Un miracol, o minune... ce se nasc acum... e firul de iarbă... și văd...
- Ce mai vezi, Clarice?

- Te văd pe tine, Suflete, o întrebare în toate, ascultând noaptea toată liniștea cuvintelor aduse de vântul de primăvară...
- ?!?
- Mă văd pe mine, între cer și pământ, și lună și stele, și râu și lac, și ploaie și furtună...
- ...
- Mă văd pe mine, deșert înconjurat de ape...
- Ascultă șoaptele, Clarice...
- Ascult, Suflete, aud... și mă tem... (*suspină*)
- De ce îți e teamă, Clarice?
- Aud frunzele spunând povestea iubirilor lor... și mă tem... (*suspină*)
- ?!?
- Aud acele cuvinte ce zboară pe lângă noi... și mă tem... (*suspină*)
- ?!?
- Aud zgomotul umbrei iubitului ce trece pe lângă noi... și mă tem... (*suspină*)
- De ce te temi de toate acestea, Clarice?
- Mă tem, căci toate iubirile se termină brusc, precum o floare de cais prinsă de îngheț... (*suspină din întreaga ființă*)
- ...
- Mă tem, pentru că acele cuvinte dor cel mai tare... și le refuzăm, precum o plasă de lacrimi printre gene... (*suspină*)
- ...
- Mă tem, pentru că trece... doar trece... (*suspină*)

„Sub trestii plăpânde de inimi profane,
în lacrimi tăcute de-amor și durere

*te-ascunzi tiptil, cu pași de gânduri,
ca o pradă-n agonie."*

- Scumpă Clarice, între umbre îți găsești fericirea...
Cărnoase umbre-n care te ascunzi...

- O, Suflete, în spatele oglinzii îmi ascund chipul...
dar nu te încrede nici în umbra ta... căci te trădează...

- Ce spui tu acolo, Clarice?

- O, Suflete, nu vezi cum se lasă călcată în picioare de
orice altă umbră ce trece peste ea?

- ...

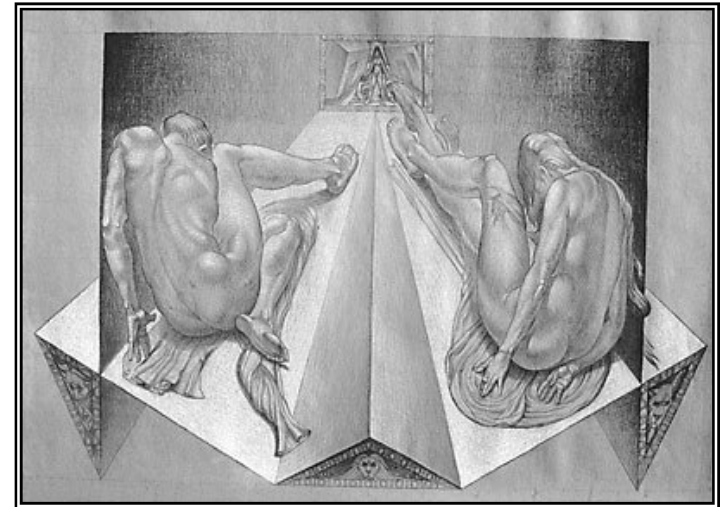
- Nu vezi cum nu se formează dacă avem sus soare...

- ...

- O, Suflete, umbra noastră e aceeași poezie,
dezintegrată-n litere și stele...

- Scumpă Clarice...

- Uite, inocența și puritatea copilăriei... uite golul ce
l-ai lăsat, ca o pasăre împușcată... o, copilărie...

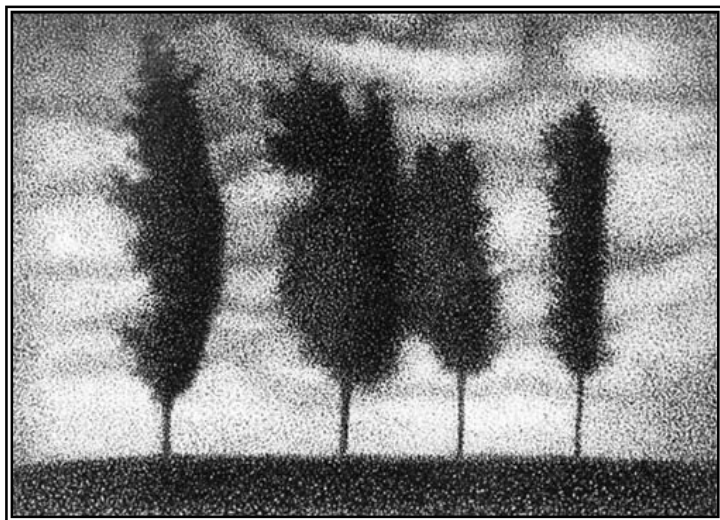
IX

(Același cadru anterior.)

- Un soare pe cer pentru amândoi...
- O, nu, Suflete, un cer doar pentru noi... un soare pentru fiecare...
- De ce ești pesimistă, scumpă Clarice?
- Ce e bucuria, Suflete?
- Bucuria e libertatea păsării de a zbura liberă în văzduh...
- ... zâmbetul bebelușului în timp ce doarme...
- ... un pahar de vin la masă, alături de întreaga familie...
- ... cheia succesului în viață...
- ... chipul mulțumit din oglindă...
- O, Suflete... fericirea este cuvântul dinainte și de după ceea ce spun acum... (*suspină*)
- ...
- ... este clipa ce se scurge înainte și după fiecare clipă ce trece... (*suspină*)
- ...
- ... este fiecare suflu de aer ce îl trag adânc, precum un aurolac, în orice moment... (*suspină*)
- ...
- ... este tot ce se află între cer și pământ... (*suspină*)
- ...
- ... este floarea pomului înflorit la început de primăvară... (*vorbește din ce în ce mai rapid, mai răspicat, mai tare*)
- ...
- ... este frunza ce cade nostalgic la final de toamnă...

- ...
- ... este soarele ce arde dogoritor peste lanurile aurii în plină vară...
- ...
- ... este fulgul de zăpadă ce ți se topește în palmă în miez de iarnă...
- Clarice, scumpă Clarice...
- Fericirea este iubirea... este liniștea... este minunea dintre noi... tot ce ne înconjoară... (*suspină*)
- ...
- Of, Suflete... nu vei fi niciodată fericit dacă vei continua să cauți semnificația fericirii...
- Clarice, ce vrei să spui?
- Suflete, când cineva zice... „sunt fericit pentru că”... înseamnă că nu posedă adevărata fericire... fericirea e ca aerul... nu îl simțim mai mereu...
- O, Clarice, scumpă Clarice... câtă dreptate ai... adevărata fericire este o fericire fără cauză...
- Lasă, Suflete, fii fericit... căci doar cu asta vei rămâne...
- ?!?
- Uite cum zboară acea vrabie... urmărește-i zborul liniștit... e fericită...
- ...
- Uite cum se deschide bobocul de trandafir... urmărește-i petalele cum se întind... și e fericit...
- ...
- Ascultă cum susură apa... urmărește-i undele cum se răsfrâng... și e fericit...
- ...
- Of, Suflete... caut să înțeleg... timpul vindecă orice, dar nu e cel mai bun chirurg plastician... (*suspină*)

- Lasă, Clarice... că toate trec...
- Trec, Suflete, trec... gândește-te, Suflete... dacă bați
un cui în gard, deși îl scoți, găurile rămân...
- Lasă, Clarice... că toate trec...
- Trec, Suflete, trec... dar urmele rămân... (*suspină și se
lasă moale în fotoliu, uitându-se spre trandafir și jucându-se cu
petalele lui*)

X

(Același cadru anterior.)

- Gata cu ochii plini de îngrijorare, Suflete... am renăscut...

- Naivă Clarice... tu crezi că viața este petrecere a omului pe pământ... Timpul cuprins între naștere și moarte...

- Suflete... viața suntem NOI! (*se ridică*)... viața cuprinde TOTUL! (*deschide brațele larg, spre a cuprinde totul... apoi se așează în spatele fotoliului, sprijinindu-se cu coatele de spătar și ținându-și bărbia în palme*).

- Da, Clarice... Viața este tot ceea ce ne înconjoară... acum poate fi minunată, dar în minutul următor poate fi cea mai scârboasă...

- Suflete... viața este un dar de la Dumnezeu...

- Poate, Clarice, dar viața este și o boală... o boală care ne urmărește pe toți... și totuși este extraordinară...

- Viața e o scoică, Suflete... iar noi, (*pauză câteva secunde*) perla din ea...

- Clarice, naivă Clarice... de ce nu îți dai seama că „viața este ce ți se întâmplă când ești ocupat cu alte planuri”¹...

- Suflete, nu fii pesimist... (*suspină neputincios*)

- Clarice, gândește-te! Doar o clipă stai și meditează... Viața este ca mersul unui acrobat pe sârmă: o încercare continuă de a-ți păstra echilibrul fizic, psihic și spiritual...

¹ citat din John Lennon.

- Da, Suflete... dar...

- Nu, Clarice... (*pauză câteva momente*) e o succesiune de surprize, una mai mare decât alta... chiar și atunci când crezi că nimic nu te mai poate mira, descoperi că imaginația oamenilor nu are limite...

- Dar poate... (*vorbește nostalgic, prelungind ultimele silabe ale cuvintelor*)

- Nici un dar, Clarice... viața e o milisecundă de care nu am reușit să ne bucurăm la maxim...

- Da, Suflete... viața este o întrebare bună...

- La care, din păcate, Clarice, câteodată nu știi să îi răspunzi...

- Viața e un monolog absurd, între mine și suflet... (*suspină*)

- Crezi, blândă pasăre?... Viața e o călătorie... unde a început, nu știm, așa cum nu știm nici locul în care suntem și nici cel în care finalmente vom ajunge... de ce să nu o lăsăm să curgă, deci?

- Suflete... eu nu sunt o supraviețuitoare... sunt o învingătoare! Nu pot lăsa viața să curgă pe lângă mine...

- Clarice, viscol și ninsoare în mine... un imens perete de alpinism...

- O, Suflete... Lasă-mă să te folosesc ca sursă de inspirație... (*suspină*) căci ești (*suspină*) unicul meu... **La revedere...**

„Plouă din nou pe strada mea...

Oameni cu fețe proaspăt vopsite

își iau rămas bun.

Adio, copac înfrunzit,

adio, soare de vară.

Și ție îți spun rămas bun,

val alergând spre mare.
Pe spuma ta mi-am lăsat
glasul, dorința și iubirea.
Adio, lume-ntreagă,
surâzi!
La revedere!”

– Clarice, pasăre rară... trăiește plinar... trăiește cu pasiune clipă de clipă... doar așa fiecare moment devine de aur și întreaga ta viață, o înșiruire de clipe aurite...

– Suflete, (*suspină*) nu ți se pare că viața este simplă, însă noi o complicăm (*suspină*) cu lucruri nefirești?

– Lucrurile sunt simple... Mentea dorește însă ca ele să devină complicate...

– Suflete, de ce crezi asta? (*suspină*) De ce să complice mintea noastră totul?

– Clarice, amintește-ți ce este gândirea, mintea... la ce le folosim noi, de fapt? Până când lucrurile nu sunt suficient de complicate, mintea nu este de nici un folos... Când un lucru este prea simplu, mintea nu este absolut deloc necesară...

– Suflete, ce filosof ești astăzi... (*suspină*)

– O, Clarice... soare în amurg... viața este atât de simplă, încât dacă cineva are suficient curaj să o trăiască, mintea poate fi abandonată complet...

XI

(Fum, frig. Clarice, îmbrăcată doar într-o rochie de noapte albă cu flori, se plimbă cu mișcări bruște printre cele câteva piese de mobilier, rupte. În mijlocul camerei, un covor rupt. Pe tavan, o lumină mică, albastră, tremurândă.)

- La apus, laudă ziua...
- Of, Clarice... din nou tristă... din nou pesimistă...
- Cum să nu fiu tristă, Suflete, când peste tot e război?
- Ce vrei să spui, Clarice?
- ... oamenii mor în războaie care nu sunt ale lor... luptă pentru cauze ce nu îi reprezintă...
- O, Clarice...
- Cine ne dă dreptul de a decide cine moare astăzi? O, Doamne, eu, păătoasa...
- ...
- Clarice, ce te frământă, Clarice?
- Suflete, ce înseamnă să te rogi? *(se uită curioasă spre luminița de pe tavan, care își schimbă permanent nuanțele.)*
- Clarice, micuța mea... rupe-te de trup și fugi... lasă-te pradă rugăciunii și crede...
- Și ce să spun, Suflete?
- Spune, Clarice... spune totul! Spune din inimă ce crezi...
- Și ce să spun, Suflete?
- Spune...
- ...
- Spune...
- ...
- Spune...
- Te-am părăsit, Doamne! *(suspina)*

- Spune, Clarice... spune!
- Te-am părăsit, Doamne! *(suspina)* Te-am vândut, Doamne, ca o ticăloasă ce sunt! **Decădere...** *(suspina)*

*„Ți-ai deschis larg aripile
și m-ai cuprins
în adâncul nemărginit al cerului.
Dar am căzut...
vrând să văd
fața lui Dumnezeu.”*

- ...
- Ca Iuda te-am vândut, *(suspina)* dar nu pe o pungă de arginți, ci pe o clipă de uitare... Așa, Suflete? *(suspina)*
- Spune, Clarice... spune!
- Am sfărâmat, Doamne, imaginea Ta pe ecranul sufletului meu și am șters, sunet cu sunet, zgomotul pașilor tăi din mintea mea.
- Dar te-ai căit, Clarice!
- Dar m-am căit... *(suspina)*
- Și ți-ai răscumpărat păcatele...
- Te-am răscumpărat, Doamne, *(suspina)* clipă de clipă *(suspina)* cu sânge ce-mi curge pe frunte și o coroană de spini mi-am pus în urma pașilor tăi pe un efemer moment din viața mea. *(suspina)*
- ...
- Dar totuși te-am vândut, ca o ticăloasă ce sunt! *(suspina)*
- Clarice, micuța mea... fii sinceră...
- Mai lasă-mi, Doamne, încă puțin timp să fiu din nou pomul naiv sau animalul instinctual din Grădina Ta.
- ...

- ... Doamne, de ce m-ai pedepsit să fiu om și nu planta naivă, dar fără de păcat? (*suspină*)

- O, Clarice... Valurile de zăpezi așternute an de an cu grea amărăciune le descopăr pe chipu-ți privit în oglindă.

- Suflete, naivul meu Suflet... parcă azi mi-am luat cafeaua de dimineață cu Dumnezeu la braț...

- ...

- Știi tu, cafea turcească pe nisip românesc... O, Suflete... Lumina mă împresoară în sărutul său aphelian... (*suspină*)

- Lasă-te luminii fără de grijă, Clarice! Ești ca un **Înger deprimat...**

M-am săturat să fiu îngerul
ce seară de seară
stă trist la fereastră.

Prea singur sunt
lângă bordură,
lângă mașina trasă ilegal
prea aproape de norul meu.

Mi-au ars aripile
precum frunzele toamna,
ce nu se mai leagănă
de dor.

Am adormit
în frig, în întuneric,
într-o trăsură
din lumea cealaltă.

- Mă curg pe razele soarelui de apus... Timpul mă vrea pierdută între seringi și chiuvete... (*suspină*)

- Lasă, Clarice! Zâmbește! Dansează! Iubește! Sfârșitul nu-i aici!

XII

(Același cadru anterior)

- Poezia, refugiul meu etern...
- (Se trânteste în fotoliul din dreapta.)
- Clarice, scumpă Clarice, ți-ai găsit un nou refugiu?
- Da, Suflete... poezia este o perpetuă renaștere...
- (suspină)
- Așa este, micuța mea... poezia nu îmbătrânește niciodată, așa cum nici poetul nu moare niciodată...
- Da, Suflete... anii aduc cu ei noi versuri... versuri ce îi întineresc obrazul și îi aprind acea licărire copilărească din priviri...
- Clarice, scumpă Clarice... ce frumoasă e poezia...
- Frumoasă precum un cer lipsit de nor...
- (Se ridică din fotoliu și începe să danseze prin cameră, cu brațele larg desfăcute, învârtindu-se.)
- Frumoasă precum sufletul unui copil abia botezat...
- Poezia este, Suflete, o baie de frumusețe și amor, de rugăciune și blestem...
- ...
- Declarație de dragoste utopică, Suflete... **Noi...**

Eu,
Un desen pe pământ,
neclar, șters și nesigur;
Tu,
o pictură colorată,
optimistă și inestimabilă.

Tu,
un teritoriu gata să fie cucerit;

Eu,
un obstacol
doborât cu un singur deget.

Tu,
o pajiște verde,
cu ape curgătoare
și cu razele soarelui
strălucind;
Eu,
o imagine utopică,
naivă și infantilă.

Noi...
doi copii crescuți
de iubirea noastră.

- Am creionat cu zâmbetul vise și visuri...
- ...
- O aripă de înger s-a frânt asupra mea, iar pene de înger și stele am așezat sub liniștea ce ne înconjoară.
- (suspină)
- ...
- ... în ploi de soare, fluturi zboară...
- ...
- ... sub raze de lună, umbre apar...
- ...
- ... pentru poeziile ce din cenușă renasc...
- ...
- Poezia este grădina Edenului în cuvintele perenului... (Suspină. Se așează pe jos, pe covor.)
- ...
- ... este arta de a da și de a primi în același timp...

- ...
- ... este o revărsare imaginară de ape... pe care nu mulți o percep...
- ...
- ... o fântână fără fund, din care poetul bea sentimente profunde cu mare nesaț...
- ...
- ... este silaba de preamărire a minunilor Sale...
- ... a minunilor naturii...
- ... a vieții...
- ... a artei...
- ... este rugăciunea de eternizare a poetului...
(*suspină*)
- ... este o ființă măreață, de sine stătătoare, ce se arată cu toată frumusețea sa omului...
- O, Suflete... poezia este perfecta îmbinare a realului cu imaginarul... (*suspină*)
- Clarice, scumpă Clarice...
- O, Suflete... ascultă aici... căci iarăși îmi **Plouă...** în suflet...

*Plouă...
nimic nou sub soare;
o umbră pierdută aleargă
în căutarea
ultimului tren spre Rai.*

*Printre fulgere,
număr
pe zâmbetul felinelor
ce urlă la lună
clipele rămase*

până la reîntoarcere.

*Plouă...
de câte ori vorbesc
cu prietenul meu
evadat
din eternitate.*

- O, Clarice... închide ochii și lasă-mă să-ți cânt...
- Suflete... A sunat ceasul și timpul s-a oprit în loc o clipă doar... aici nu scriem cu pixul... scriem cu inima pentru suflet... și cu sufletul pentru suflet... (*suspină*)
- Clarice, naivă Clarice...
- Nu, Suflete... Poate pentru o secundă, poate pentru eternitate ignorând cuvintele am ales o viață.
- Și ce vrei să faci, scumpă pasăre rară?
- Am să mă caut (*se ridică de pe jos*) și am să mă găsesc de fiecare dată când mă vei ascunde deznădăduit și disperat... (*și sare, bătând din picior.*)
- De ce te-aș ascunde, Clarice?
- ... doar eu sunt ceea ce nu am fost și ce nu vrei tu să fiu...
- Ce spui tu acolo?
- Sunt culoarea din urmă a florilor și zâmbetul sadic, crima pasională din vecini și soarele ce apune apocaliptic.
- Clarice...
- Și poate luându-mi clipa pentru eternitate mă voi zidi din polen și soare ori de câte ori va suna ceasul...

XIII

(Liniște. Întuneric. Același cadru anterior. Clarice stă pe fotoliu, uitându-se pe pereți.)

- Citeam astăzi cronică... atâta ură, atâta război... unde este iertarea, scumpă Clarice? **Un om nu valorează nimic...**

„Mă întreb
cum se evaluează
în dolari
sufletul unui om...

Am văzut știrile
În reluare...
Sau oare era în avans,
un mesaj din sticlă
despre dragoste
și alți pitici.

Pe aia cu
fericirea e un lucru mic,
un pitic ce dansează
v-am spus-o?

Și deodată
furtunile într-un pahar
cu apă
și-au pierdut toată importanța,
ca și faptul că n-am mai ieșit
să alerg
de 2 zile.

(Se uită spre lumină.)

- Iertarea este în noi, Suflete... iertarea este o fetiță cu părul bălai precum lanul de grâu vara și ochii albaștri ca cerul, cu pielea albă, parcă născută din spuma laptelui...

- O, Clarice... Te-aud mereu cum îmi spui **Iartă-mă...** însă parcă niciodată nu te cred...

- Îți spun, Suflete... Mereu îți spun... **Iartă-mă...** (recită înflăcărată, din toată ființa ei, gesticulând.)

Iartă-mă că te iubesc,
iartă-mi năzuința,
iartă-mi spiritul-copil,
iartă-mi suferința.

Iartă-mă că-ți spun mereu
"iartă-mă, iubire",
iartă-mă, căci sunt doar eu,
mica dezamăgire.

Iartă-mă că te iubesc,
iartă-mi nebunia,
iartă-mă că te-amăgesc,
iartă-mi copilăria.

- Clarice, scumpă Clarice, o lacrimă parcă mi se prelinge pe obraz...

- Am întâlnit-o, Suflete...

- Pe cine ai întâlnit, Clarice?

- Era o floare frumoasă, născută din mamă floare și tată, albină... și era atât de frumoasă... nu voi uita niciodată acea zi...

- Și ce ai văzut, Clarice?

- ... era atât de frumoasă... (Entuziastă.) O, Suflete... ți-am spus... (și mai entuziastă.) o fetiță cu părul bălai

precum lanul de grâu vara și ochii albaștri ca cerul, cu pielea albă, parcă născută din spuma laptelui...

- Și ce făcea, Clarice?

- ... și era atât de liniștită... (*calmă*) și atât de frumoasă... (*și mai calmă*) și am văzut cum trece, Suflete, din suflet în suflet (*entuziastă*)... și am auzit, Suflete, cum se zbate de durere... (*și mai entuziastă*) Of, era ca un dialog la distanță...

- Și ce ai auzit, Clarice?

- Te-am auzit, Suflete... (*entuziastă*)

- Pe mine, Clarice?

- Da, Suflete... tu erai... și plângeai... și suspinai...

- O, Clarice...

- De ce nu ai spus, Suflete, cât suferi? De ce nu ai spus că o dorești?

- Scumpă Clarice... iertarea e în mine... iertarea e în noi...

- Nu mai există un noi, Suflete... chiar tu ai spus... (*suspină*)

- Așa e, Clarice... trupul e doar vehiculul în care circul zilnic...

XIV

(Cameră întunecată. Pe peretele din dreapta, aceeași lumină mică, albăstruie, tremurândă. În mijlocul camerei, un leagăn simplu - o bucată de lemn susținută de funii groase. Clarice stă pe leagăn, cu ochii ațintiți înainte, legănându-se din când în când.)

- Clarice, m-ai părăsit... m-ai vândut Diavolului ...
(Se uită parcă speriată spre lumină.)
- ... O, Suflete, nu te-am vândut... (vorbește tremurând, parcă încercând să se justifice) te-am dăruit (pauză scurtă) pentru o clipă...
- Și s-a meritat, Clarice?
- Te-am dăruit, Suflete, (pauză scurtă) pentru o clipă de tăcere...
- Dar a meritat, Clarice? (accent pe fiecare cuvânt în parte)
- ... voiam să urmez niște cursuri, Suflete... cursuri de tras clopote... of, Suflete... ...timpul ne este dușman tuturor... (pune mâinile la ochi, parcă plângând).
- Clarice...
- Ce grabă, Suflete... (se ridică de pe leagăn și înaintează încet, nesigur.) Poze de familie în graba spre nicăieri...
- ...
- Copiii din spatele blocului se vor de acum oameni mari. (caută cu privirea peste tot, în jur. Lumina o urmează îndeaproape.) Au uitat de păpuși și mașinuțe, de desene animate și benzi desenate...
- Ce vrei să spui, Clarice?

- Uite (arată cu mâna înainte), cu părul vopsit și unghii roșii, o fetiță aleargă să prindă ultimul episod de telenovelă.
- Clarice, e ziua prea scurtă și pentru familie, și pentru școală, și pentru serviciu, și pentru telenovelă...
- Da, Suflete... Ne mângâiem (se mângâie încet pe față) iubiții în timp ce spală vasele grăbiți. Mișcări mecanice... o cursă prea lungă pentru fiecare...
- ...
- "Vai, ce repede trece timpul!" zic amândoi îndrăgostiții după întâlnire. (se așează înapoi pe leagăn și continuă să se legeze încet.) Și se despart grăbiți, pentru a prinde ultimul episod al filmului preferat...
- ...
- Cartea a fost demult lansată, până a prinde de veste că există și ceva mai bun decât robotul industrial... (tot mai impacientată, mai agresivă.)
- ...
- Moda s-a schimbat deja a doua oară, până să îți dai seama că deja te afli cu un pas mult în urmă...
- ...
- Gesturi automate, de roboți plantați în intersecții. Totul e pe fugă: ani, zile, iubire, vârstă. (pauză scurtă) Suntem cu toții musafiri grăbiți în propria existență.
- Știi, Clarice... Ne amăgim cu iluzia că, alergând spre mâine, câștigăm experiența unei vieți (pauză scurtă) trăite din plin.
- Da, dar într-o zi ne oprim. (suspină) În intersecția aglomerată se face, brusc, un gol imens. (pauză scurtă) Vine doar băiatul cu ștergătorul ca să ne curețe parbrizul unei vieți neclare, (pauză scurtă) din care n-am văzut mai

nimic. N-am trăit mai nimic. (*pauză scurtă*) N-am simțit mai nimic.

- Da, Clarice... Toată lumea aleargă în cursa cu timpul prezent...

XV

(Același cadru anterior. Clarice gesticulează nervos la fiecare replică.)

- Suflete... Au mai scos un înger la licitație...
 - ...
 - Era gârbovit și dus de spate, cu ochii umeziți, bun de nimic... (pauză scurtă) un dram de tristețe în soare...
 - ??!
 - Se chinuie să gângurească pentru miile de mâini ce ridică disperate pancartele la apel... (pauză scurtă) un nou preț... (pauză scurtă) prea mic pentru sufletul nostru...
 - Da, Clarice... Încă un înger vândut la prețul amar de pe piața valorilor umane.
 - Parcă îl aud și acum... (imită o voce arogantă și plină de dispreț. Se strâmbă la fiecare cuvânt.) "Nu mai avem îngeri! Licitația s-a terminat!" (pauză scurtă)... atâta cinism... (pauză scurtă) atâta durere...
 - O, scumpă Clarice...
- (Continuă cu aceeași voce plină de dispreț):
- „Mai am doar niște urme jalnice de ființă umană!" a anunțat flegmatic...
 - ...
 - Și repede m-am aruncat asupra lor, (pauză scurtă) în speranța să mai prind un pic de umanitate... (pauză scurtă) dar nu au mai avut dragoste de vânzare...
 - ??!
 - Stocul a fost limitat la câteva cuvinte și atingeri inocente...
 - Chiar în aceste băți de vânt locuitorii inimii decid cine să moară: (pauză scurtă) Cupid sau Atena...

- Cu ochii închiși, zeii joacă zaruri și ne decid soarta. Nu contează cine suntem și ce vrem... zeii decid pentru noi...

- Nu au mai avut dragoste de vânzare azi...
- Da, Suflete... Stocul s-a epuizat fără să mai prind și eu o a doua porție... Și i-am spus... oprește-te o clipă... (pauză scurtă) **Memento...**

Îmi amintesc de noaptea-n care,
visători precum eram,
povesteam iubirea mare
pe care noi ne-o purtam.

Crezând mereu că ne va ține
fericirea prin mansarde,
m-am închis, plângând, în mine,
uitând iubirea ce ne arde.

Iartă-mă căci am uitat
de lucrurile adorate...
Căci soarta iar ne-a condamnat
la vieți deșarte, îndepărtate.

XVI

(Același cadru anterior. Liniște.)

- Iubirea... ce frumos sună din buzele tale... în zbor...

- O, Clarice... mereu îndrăgostită...

- Aș vrea să fiu zăpadă, să mă topesc pe trupul său...
(se mângâie suav pe piele) să mă evapor și să ajung în cer...
(ridică mâinile spre cer, ca într-o rugăciune)

- ...

- ... să spun îngerilor că și pe pământ există Raiul.
(continuă să se lezene).

- Dar asta nu e posibil...

- Atunci când cerul este acoperit de nori, nu putem vedea soarele, (pauză scurtă) dar știm că există... (pauză scurtă) așa e și cu dragostea... **Doar tu și eu...**

Era vremea noastră,
Eram doar tu și eu,
doi îngeri dintr-o carte
iubindu-se mereu...

Dar totu-a fost un joc,
în care m-ai sedus,
gonind în grabă somnul
în care m-am ascuns.

Și pe pereți de peșteri
Noi doi desenam

Cai albi cu aripi moarte,
Cu care evadam...

Era vremea noastră,
Eram noi amândoi,
iar clipa trăia toată
numai pentru noi...

Copii fiind noi iară
să alergăm prin vise,
să regăsim iubirea
pierdută prin narcise...

- Dacă sărutările ar fi apă, ce ai face. Clarice?

- (pauză scurtă)... i-aș dăruia un ocean întreg...

- Dacă îmbrățișările ar fi frunze, ce ai face?

- (pauză scurtă)... i-aș dăruia o întreagă planetă împădurită...

- Dacă dragostea ar fi spațiu?

- (pauză scurtă)... i-aș dăruia o galaxie... sau poate tot Universul...

- Și dacă prietenia ar fi viață?

- (pauză scurtă)... i-aș da întreaga viața mea...

- Și dacă dragostea ar putea fi evitată doar închizând ochii?

- (pauză scurtă) Atunci, Suflete... (pauză scurtă) nu aș mai clipi niciodată, de frică să nu las să treacă vreo secunda fără să fiu îndrăgostită de el...

- Știi, Clarice, nimeni nu i-a învățat pe pești să înoate, pe câini să latre sau pe fluturi să zboare...

- Da, Suflete, știi... asta e natural și firesc... așa e viața.

- Exact la fel, Clarice, nimeni nu te va învăța să îți trăiești dragostea. Așa e viața!

- Mă gândeam, Suflete... (suspina) dacă pentru fiecare iubire nou născută, ar apărea o stea... (pauză scurtă) am avea o mare de stele...

- Da, Clarice... însă dacă pentru fiecare despărțite, ar cădea câte o stea... cerul ar fi gol... gol precum un suflet pustiit...

- ...

- ... însă nu uita niciodată... lângă cel mai înalt vârf al fericirii se află cea mai adâncă prăpastie a dezamăgirii...

- Suflete, oare există dragoste (pauză scurtă) la prima vedere?

- Sigur că da... însă întotdeauna e mai bine să aruncăm și a doua, a treia și a mia privire...

- Inima multora aspiră la găsirea iubirii neprețuite...

- Și majoritatea o găsesc...
- Iubirea e un sentiment care te face să plutești, să visezi, dar nimeni nu a spus că tot ea te face să suferi.
- Dar când suferi din iubire, pierzi toate visele!
- Iubirea e un trandafir înflorit în suflet, Suflete...
(*pauză scurtă*) ce mereu trebuie udat (*pauză scurtă*) și plivit(*pauză scurtă*), până ce înflorește doar pentru mine...
(*pauză scurtă*) omul are nevoie de iubire... (*pauză scurtă*)
- O, Clarice... în lume sunt opt minuni... (*pauză scurtă*) pe șapte dintre ele le știe toată lumea, însă pe a opta doar puțini o cunosc cu adevărat...
- Și care e a opta minune a lumii, Suflete? (*întreabă foarte entuziastă*)
- Iubirea... (*pauză scurtă*) un frumos truc al naturii...
- O minune atât de frumoasă... dar cu un deznodământ imprevizibil... (*suspină*)
- Of, Clarice... Dorul e focul în care ard speranțele, dorințele, durerile...
- Și amintirile?
- (*pauză scurtă*)... cenușa ce rămâne...

XVII

(Liniște. O încăpere întunecoasă, obscură. Clarice se plimbă prin cameră, vorbind șoptit, singură.)

- Prietenie... Prie-te-ni-e... Pri-e-te-ni-e... P-r-i-e-t-e-n-i-e...

(Se oprește o clipă în centrul camerei și caută cu privirea, speriată, lumina Sufletului. Bulversată, întreabă:)

- Se învață oare prietenia?

- Depinde, Clarice... ce este, de fapt, prietenia?

- Mulți o văd ca un schimb egal de interese, de ajutoare morale sau financiare... (foarte serioasă)

- O, Clarice, scumpă Clarice... dar ce crezi tu că este prietenia?

- ...

- Prietenia e un dar... (pauză scurtă) un dar de la Dumnezeu...

- ...

- ... singurul trandafir cu spini (pauză scurtă) ce nu înțeapă...

- ...

- ... este jumătatea care îmi lipsește (pauză scurtă) în momentele de tulburare...

- ...

- ... jumătatea ce petrece alături de mine (pauză scurtă) în vreme de bucurie...

- ...

- ... este o haină... (pauză scurtă) o haină atât de valoroasă încât, oricâte pete ar apărea pe ea, mereu o cureți... (pauză scurtă) oricâte rupturi ar apărea, (pauză scurtă) o peticești mereu...

- ...

(Clarice se așează pe leagăn, urmărind cu privirea lumina, ce se mișcă treptat, încet, prin cameră.)

- ... este mugurele clipei... bobocul greutateilor... floarea anilor...

- ...

- (strigând) Clarice... prietenia este ca un copăcel...

- Ce vrei să spui, Suflete?

- ... se naște dintr-un sâmbure căzut - (pauză scurtă) poate din coincidență - (pauză scurtă) în pământ fertil... crește, udat și îngrijit de întreaga natură... (pauză scurtă) se dezvoltă în ani și ani... (pauză scurtă) rezistă căldurilor extreme și furtunilor puternice...

- Dar ce îl face așa rezistent? (entuziastă)

- ... își pleacă umil vârful la fiecare furtună, (pauză scurtă) dar întotdeauna îl vezi înapoi, falnic și măreț...

- ...

- ... prietenia e ca o ambarcațiune...

- Cum adică, Suflete?

- E ca o barcă ce pe vreme bună alene alunecă pe apele lucii...

- Dar la furtună?

- La furtună se clatină din toate încheieturile... (pauză scurtă) însă își continuă drumul... (pauză scurtă) mereu și mereu...

XVIII

(O cameră foarte colorată... În mijlocul camerei, un leagăn rudimentar... sub leagăn un covor. Peretele din spatele leagănului este galben, cel din stânga, negru, peretele drept este roșu, iar podeaua, galbenă.)

- Suflete, te-am visat...
- Și ce făceam, Clarice?
- Schimbai culori, Suflete...
- Ce făceam? *(întreabă foarte speriat, neînțelegând ce vrea să spună Clarice)*
- Când am adormit, Suflete, erai alb... precum perlele... ca și zorii... erai tu, primul arbore, primul om, făgăduința și speranța... tu, atemporalul... nordul... tu, credința și castitatea... alb, precum e Tatăl...
- Și ce s-a întâmplat cu mine, Clarice?
- Apoi ai fugit... ai dispărut o clipă... *(întinde mâna în față cu o mișcare suavă, strânge pumnul ca și cum ar fi prins ceva)* și ai apărut în palma mea *(deschide pumnul și se uită în palmă, ca și cum ar avea o insectă invizibilă)*... dar acum erai albastru...
- Albastru, Clarice?
- Da, Suflete... albastru... albastru ca dimineața devreme... ca cerul... albastru, ca pielea lui Amon, zeul aerului... albastru, tu, Fiul...
- Și apoi?
- Pur și simplu ai devenit roșu... roșu precum peretele acesta *(și arată spre peretele drept)*... roșu ca soarele la răsărit și est... ca mierea, pofta de averi și putere... roșul, culoarea blestemată a lui Seth și a tot ceea ce este vătămător, violența de temut, răutatea perversă... roșu,

culoarea pasiunii și a carității... roșu, precum Sfântul Duh...

- O, Clarice... Sfânta Treime...
- Dar Suflete... apoi ai fost galben... ca și peretele ăsta *(și arată cu degetul peretele din spate)*... galben, precum munții stâncoși când apune soarele... sălașul apusean al tunetului și morților... galbenul sudului...
- Și apoi, Clarice?
- Apoi, Suflete... dar să nu te superi, scumpul meu Suflet...
- Nu mă supăr, Clarice... de ce să mă supăr?
- O, Suflete... apoi te-ai făcut negru... precum vestul... negru, centrul ascuns și invizibil, noaptea, nenorocirea... timpul... forțele malefice...
- Dar de ce tocmai negru, Clarice?
- Of, Suflete... erai simbolul renașterii postume și al dăinuirii veșnice, culoarea zeițelor Anubis (călăuzitoarea morților pe lumea cealaltă) și Min (ocrotitoarea genezei și a secerișului)... culoarea căinței și apropiatei judecăți...
- De ce nu verde, Clarice?
- Și ai fost și verde, Suflete... verde pentru pământ și rodire... pentru Osiris, tu, culoarea vieții vegetale, a tinereții și a sănătății...
- Atâtea culori, Clarice...
- O, Suflete... și încă multe altele... pe care eu nici nu le mai știu la nume...

XIX

- Câtă durere, Suflete...
- Ce s-a întâmplat, Clarice?
- **Mă doare...** Suflete, mă doare...

*„Mă doare
aripa de soare
încarnată în pulpa stângă
de atâta foame
de dumnezeire.*

*Mă doare
acel organ lipsă
atotștiutor,
acea gură care
aude și miroase tot,
acea ureche care
vede și simte tot.*

*Mă doare
tot eul din mine
și mă dor și eu
de atâta durere
generalizată.”*

- Te doare pentru că iubești... e simplu!
- Îmi trăiesc ultima fâlăire de aripă spre veșnicia nemuririi...
- O, Clarice...
- Știi, Suflete... Ploaie cu gheață... răsăritul apune peste tine...
- Da, Clarice... însă, vară de vară, primăvara din mine renaște timid...

- Avidă de iubire, cu aripi de soare mă ning. Mereu mă ning cu raze de soare... **Mai naște-mă o dată!**

„Întuneric.

*Începe să fie târziu în mine,
și ca Iona îmi e milă de mine că iarăși
s-a făcut întuneric în mâna dreaptă
și în salcâmul din fața casei.
Trebuie să strâng cu pleoapele
toate lucrurile care au mai rămas aprinse;
tot ce se vede în jur,
până dincolo de stele,
n-are nici un rost să iau:
ia respiră și tu acuma
cum știai să respiri în tinerețe.*

*Hai, pun capul jos și îmi cânt
«Veșnica mistuire, veșnica mântuire...»
Am fost pescar de nori,
azi unul, mâine altul,
și-am dus pe umerii mei tot greul
mărilor și oceanelor.*

*Pun viitorul la cale.
Beau otrava și mi-e silă de mine...
Sunt prea lășă să mor.
M-aștept să nu își facă efectul
și înot prin ea atât de repede...
par gălăgioasă.*

*Mamă, mi s-a întâmplat o nenorocire!
Mai naște-mă o dată!*

Întuneric.”

- Scumpă Clarice... Naștem și murim dureros de necuprins o viață...

- Mâna-mi obosită măreția ta o caută, Suflete... fără sorți de izbândă, însă... Plânge și zâmbește, niciodată înțeles, copilul din noi...

- Scumpă Clarice... Tăcerea ta, haină de primăvară în miez de iarnă... Știi... atâta liniște...

- Nu e liniște, Suflete... Ascultă! Vorbesc apele, vorbesc copacii... vorbește pământul, vorbește cerul... vorbesc cu tine, poezia mea...

- O, naiva mea Clarice...

- Ascultă, Suflete... Cioc! Cioc! Cioc! La poarta ta bat anii... Încă un rid obrazul îmi brăzdează... altă vară... încă una și încă una... Timpul curge ars... încă un an mai trece... și iar e toamnă pustie...

- ...

- Oare ruinele trecutului sunt fundamentele retorice ale viitorului? Îș+

- Viitorul... ocean prea adânc! Unde să caut?

- Știi, Suflete... Cu aripi de înger caut cerul, să zbor... Clipa sfântă și povestea nesfârșită să găsesc și să urmăresc neostoit...

- Clarice... Știi legenda genezei?

- Nu... Suflete...

- Dumnezeu și diavolul lumea-au împărțit spre guvernare... Soarele, mire... apa, mireasă... pe pământuri hoinare...

- Dar Suflete... focul din vatră și lumina veșnică apa le stinge...

- Da, Clarice... însă întotdeauna poți spune „Eu sunt Dumnezeu”, fiindcă noi crucea ne-o purtăm mereu... și atunci tu ești Preotul.

- Și atunci eu sunt Preotul ce crucea mi-o port mereu de la Dumnezeu... dar, închis în mine, Dumnezeu sau Lucifer crucea mi-o poartă.

- Și când bate clopotul pentru ultima oară, iarna se așterne tern peste suflete, Clarice... Căci lava topește niciodată ca acum creștinismul...

- O, Suflete... Ferecată-n timp în cutia Pandorei rămâne eternitatea... Nu se mai vede timpul dincolo de ea... avem doar clipa, nici trecut, nici viitor... nici măcar nemărginirea sau iluzia veșniciei...

- Clarice, scumpă Clarice... în orice ploaie de vară, în căutarea acelui Eu, vine amurgul clipei... timpul trece nestingher spre eternitate...

- Suflete, prin lume călătoare, la casa mea mă-ntorc mereu cu gândul... Și aștept să mai sărut o dată pământul ce m-a crescut...

- Clarice, în lumea mea captiv mă sufoc, neprotejat de iubire.

XX

- Suflete, atâtea simboluri lângă noi... și noi, nimic...
- Ce vrei să spui, Clarice?
- Uite, Suflete... vezi tu lacrima asta ce îmi curge pe obraz?
- O văd, Clarice...
- Ea nu este simbolul durerii... cea mai mare durere e înspăimântător de calmă... ea nu se arată la suprafață... și totuși, Suflete, tu vezi o lacrimă pe pleoapa-mi și crezi că doare...
- ...
- Știi care este adevăratul simbol al durerii?
- Care, Clarice?
- Iisus răstignit pe cruce... ca o floare ni se deschide mereu... an de an... frumusețea Sa... un simbol al durerii și necazului, planta de Aloe...
- Clarice... de mult nu am mai văzut flori în inima ta...
- Ba da, Suflete... când îți spun „Crede-mă”, o lea roșie de deschide în inima mea... dacă spun „Este o flăcăra în inima mea”, o camelie roșie îmboboceste... și dacă îmi mulțumești umilit pentru înțelegere, o hortensie înflorește...
- O, Clarice...
- Suflete... begonii și caprifoi, clopoței de Irlanda și camelii, crizanteme și trandafiri, eucalipti și ferigi, floarea soarelui și iedere, magnolii și margarete, orhidei și păpădii... o, Suflete... de le-aș avea mereu pe toate în inimă, viața ar fi mult mai ușoară...
- Lasă, Clarice... viața e mai mult decât un simplu buchet...

- Nu, Suflete... tocmai... viața e un buchet... în loc de flori, anii... în loc de ambalaj, noi... în loc de semnificație, viața noastră...
- O, Clarice... scumpă Clarice...
- Suflete... aș vrea să fiu o floare de lotus... un simbol al purității și eleganței...
- ...
- Știi, Suflete... florile de lotus cresc în noroi și totuși rămân curate și frumoase...
- De ce ești supărată, Clarice?
- Nu sunt supărată...
- Atunci ce e cu tine, scumpă Clarice?
- Cred că sunt furioasă...
- De ce ești furioasă, Clarice?
- Sunt furioasă pe această întreagă lume...
- !?!
- ... pe mame minore ce își abandonează copiii... pe tați care își bat cu violență copiii, doar pentru că nu vor să le cumpere băutură... sunt furioasă pe oameni ce cred că e mai important să ajungi la o întâlnire, decât să dai o mână de ajutor bunicuței ce cu greu poate trece strada...
- !?!
- ... sunt furioasă pe culori și nonculori, pe lumină și întuneric, pe mirosuri și nonmirosuri, pe viață și moarte, pe război și pace...
- ...
- M-am săturat, Suflete! M-am săturat de mutre urâte, nesimțire, lipsă de înțelegere... de vecini ce dau muzica tare, deși am de învățat... de lipsă de intimitate și spațiu... **Sătulă sunt...**

„Sătulă sunt de toate,
de cuvinte și șoapte,
de zâmbete false
și mângâieri amare.

Sătulă sunt de tine,
de aceleași scuze ratate,
de eternul "te iubesc"
în grabă aruncat.

Sătulă sunt de suferință,
de fericirea eternă

ce mi-o promit cu toții
înainte de a mă arunca în pat.

Sătulă sunt să mă trezesc
în același pat mizer
cu pete de ruj și cafea
și miros de bitter suedez.

Sătulă sunt de pronume,
de tine, de mine, de noi...
Sătulă de nori, de soare...
Sătulă sunt de voi!"

- Cum adică, scumpă Clarice?

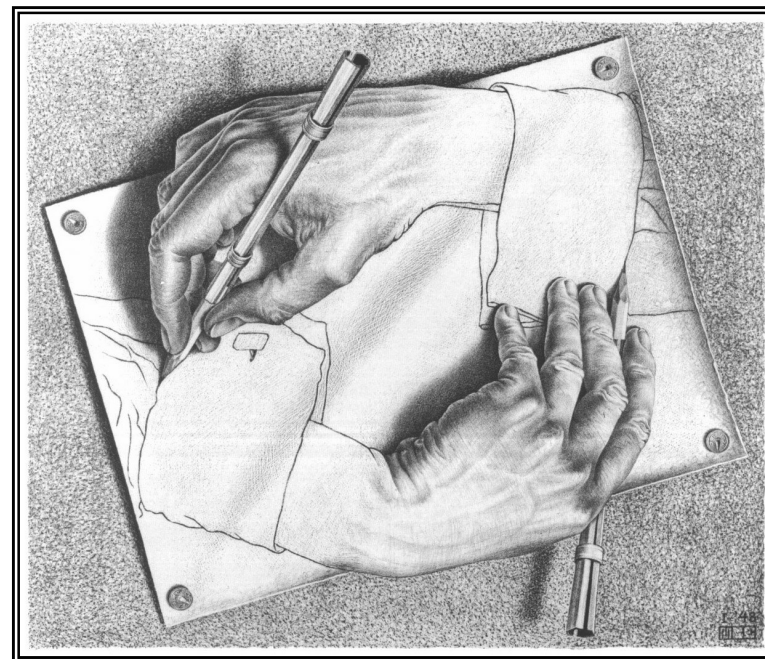
- M-am săturat, Suflete... m-am săturat de nori, de frig, de responsabilități... de programe, de ordine și comenzi... de infatuare, aroganță și lipsă de respect... de așteptare... M-am săturat de lipsa de afecțiune, de senzația de plânset, de refuzuri...

- Dar de cercul asta de atitudini ale altora care nu mă ajută cu nimic nu te-ai săturat?

- ... de probleme, de bani și de boli m-am săturat... de răutăți și de prefăcătorii.

- ...

- Mi-e scârbă, Suflete, realmente...

*Suflete,
în loc de bun rămas...*

Un năvod cu gânduri

Somn ușor, scumpe pescar,
să dormi în pace iară,
căci pe lacustra ta de-o viață
durerea-o să dispară.

Pe-o mare cât mai calmă,
cu vânturi cât mai line
sufletul o să-ți zboare,
spre alte zări senine.

Și unul câte unul
încremenim în aer,
surprinși de glasul morții,
de-urletul lui Thanaer.

Adio, Clarice...

Odă primăvărată

Mi-ai construit un fir de iarbă
și l-am înălțat pe un pedestal,
perfect verde pur,
străveziu sentiment de primăvară.

Spre soare vârful își ridică,
plăpând suflet renăscut.

L-am privit,
îl privesc,
ți-l voi privi mereu
mereu cu alți ochi
nesătui.

Căci e firul tău de iarbă.

Cuvânt la final...

Aceeași toamnă

În fiecare zi este aceeași toamnă.
În fiecă noapte naștem aceleași gânduri adulterine
altor imagini.

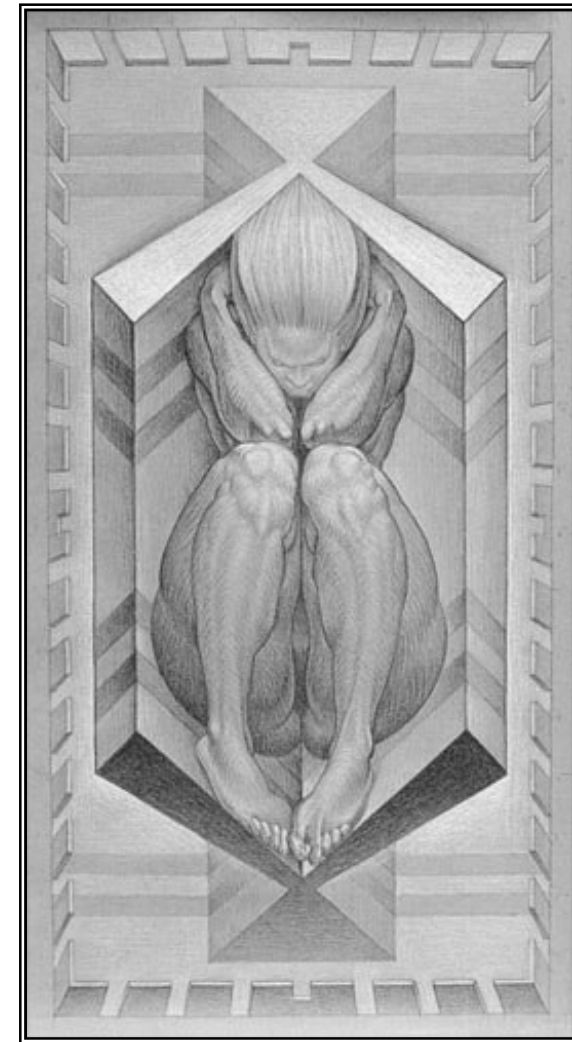
Platina clipelor se transformă
în frunze ofilite și uitate...
UITATE în amărâta liniștitoare a cimitirului,
ca într-o magie neagră a conștiințelor oboșite.

Fiecare viață e un minut scos din uz.

Aceeași toamnă.

Aceiași meșter Manole căutând în zadar
misterul surpării zidurilor.
Aceeași Mira, sau Ana, sau fecioara bolnavă...

Aceleași frunze peste tot...
și nimic mai mult.

Limbajul florilor

Aloe – Necaz, Durere
Begonie – Grijă
Camelie (în general) - Admirație
Camelia albă – "Ești adorabil/ă"
Camelia roșie – "Ești o flăcă ră în inima mea"
Caprifoi – Generozitate și iubire devotată
Clopoșei de Irlanda – Noroc
Crizantemă (în general) – Ești un/o prieten/ă minunat/ă
Crizantema albă – Adevăr
Crizantema galbenă – Iubire nesigură
Crizantema roșie – Iubesc
Eucalipt – Protecție
Feriga – Sinceritate
Floarea Soarelui – Loialitate
Hortensie – "Mulțumesc pentru înțelegere"
Iedera – Fidelitate și Prietenie
Lalea (în general) – Celebritate, înțelegere, dragoste perfectă
Lalea galbenă – Dragoste fără speranță
Lalea roșie – "Crede-mă!"
Magnolie – Dulceață, frumusețe, dragoste de natură
Margareta (culoare puternică) – "Da"
Margareta (în degrade) – Nu, scu ze, "Nu putem fi împreună!"
Margareta albă – Dulce și iubitor, inocență
Margareta galbenă – Respingere
Margareta purpurie – Capriciu, instabilitate
Margareta roșie – Inima mea bate pentru tine, admirație
Margareta roz – "Nu te voi uita!"

Orhidee – Dragoste, rafinament, simbol la chinezi pentru mulți copii
Păpădie – Dorințele se împlinesc
Trandafir (în general) – "Te iubesc"
Trandafir alb – Dragoste eternă
Trandafir alb cu roșu – Împreună, Unitate
Trandafir boboc – Tinerețe, Frumusețe
Trandafir boboc alb – Copilărie
Trandafir boboc roșu – Puritate, dragoste
Trandafir deschis la maxim – "Te iubesc!"
Trandafir galben – Bucurie perfectă, "Te rog, crede-mă!"
Trandafir negru – Moarte
Trandafiri deschiși (bucet) – Recunoștință

*Le mulțumesc doamnei Dorina Costrăș domnului
Randolphlee McIvar și domnului Gil Marosi pentru
permisiunea de a utiliza desenele dumnealor. Pentru mai
multe detalii:*

*I thank Mrs. Dorina Coștaș, Mr. Randolphlee McIvar
and Mr. Gil Marosi for their permission to use their
drawings. For more details, check:*

<http://www.dorinacostras.fad.ro/>

<http://www.randolphlee.com/>

<http://www.surrealcorner.com>

Dedicație

Tuturor
Celor care mi-au dat o șansă în plus,
Când aveam nevoie de o minune,
Celor care mi-au sădit deznădejdea în suflet,
Când aveam mai mare nevoie de liniște,
Celor cu care mi-am intersectat drumul,
Când mă așteptam mai puțin,
Celor ce mi-au tăiat calea,
Când aveam nevoie mai puțin,
Și
Mai ales
Acelor oameni ce mi-au dat puterea de a mă naște
Și renaște nu doar odată,
Părinților mei
Acelei ființe care mereu mi-a dat subiecte de scris
Și nu o dată și-a dat cu părerea neîntrebată,
Surioara mea.